

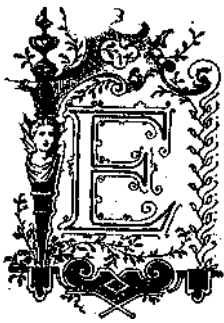
Η ΦΥΣΙΣ

ΝΙΚΗΤΑ ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ

ΘΕΟΚΤΙΣΤΗ Η ΛΕΣΒΙΑ

(Συνέχεια και τέλος)

Ν ὦ δ' εὐλλογιζόμενη ταῦτα, ἔσπευδον νὰ καταφθάσω τοὺς συντρόφους μου, οἵτινες εἶχον προχωρήσῃ ἤδη εἰς τὸ δάσος, καὶ ἠρόμην νὰ ἐπιτύχω τὸ μέγα τοῦτο κνήμιον. (τὸν κάτοικον τῆς ἐρήμου) διότι ἤλπίζον δι' ἐμένα τι παρ' αὐτοῦ θὰ εἶχον κέρδος.

Ἦσαν αἱ τρίχες μου καὶ ἐγένοντο δεύτεραι ἀκάνθης. Διότι τὸ ἐξαίφνης παρουσιαζόμενον ἀπροσδόκητον, ὑποδουλοῦ τὸ ψυχικὸν σθένος, καὶ ὅσον ἂν νομίμῃ τις δι' εἶναι γενναῖος, καταπληγείς ἴσταιται μὲ ἀνοικτὸν στόμα. Συνελθὼν λοιπὸν καὶ λαβὼν θάρρος ἠρώτησα τίς εἶναι καὶ πῶς τὴν ἐρήμον ταύτην κατοικεῖ; Καὶ πάλιν ἔφθασεν εἰς τὰ ὄτα μου φωνὴ λέγουσα «ῥῖφον μοι χιτῶνα παρακαλῶ καὶ ἀφ' οὗ καλυφθῶ ὅσον ἢ θεία βουλή προστάσσει, δὲν θ' ἀρητηθῶ νὰ σοὶ λέγω». Ἀποδυνθεὶς λοιπὸν εὐθὺς τὸν ἐπενδύτην μου ἀφήκα καὶ ἐξῆλθον διὰ τῆς πύλης. Ἐκεῖνη δὲ λαβοῦσα τοῦτον ἐνεδύθη. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐπιστρέψας βλέπω ταύτην ἱσταμένην

ἤγασαμεν πολὺ, ἐπροχωρήσαμεν διὰ τὸ πλοῖον.

Ἄλλ' ἐν ᾧ ἐκείνοι ἐβάδιζον πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐγὼ μετέβην τὰ προσευχηθῶ. Ἐλθὼν λοιπὸν εἰς τὸ τέμενος τοῦτο τῆς Δεσποίνης ἡμῶν προσσηρόμην. Βλέπω δὲ κατὰ τὸ δεξιὸν τῆς ἁγίας τοῦ ναοῦ Τραπεζῆς, νὰ διπλῆται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὡς εἶδος μαλακοῦ ἐλαφροῦ ὑφάσματος, ὅπερ μοι ἐφάνη δι' βλέπω ἰοτὸν ἀράχνης. Μόλις δ' ἐπροχώρησα καὶ ἠθέλησα ἵνα ἀντιληφθῶ καλῶς τὸ φαινόμενον, ἤκουσα φωνὴν λέγουσαν. Στάσον! μὴ προχωρήσῃς ἄνθρωπε περισσότερον, μηδὲ πλησιάζῃς. Διότι αἰσχύνομαι, ἐπειδὴ εἶμαι γυνή, γυνή νὰ παρουσιασθῶ εἰς σέ.

Τὸ Κουβοκλίον καὶ ἡ Ἄγ. Τράπεζα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτοπίας.

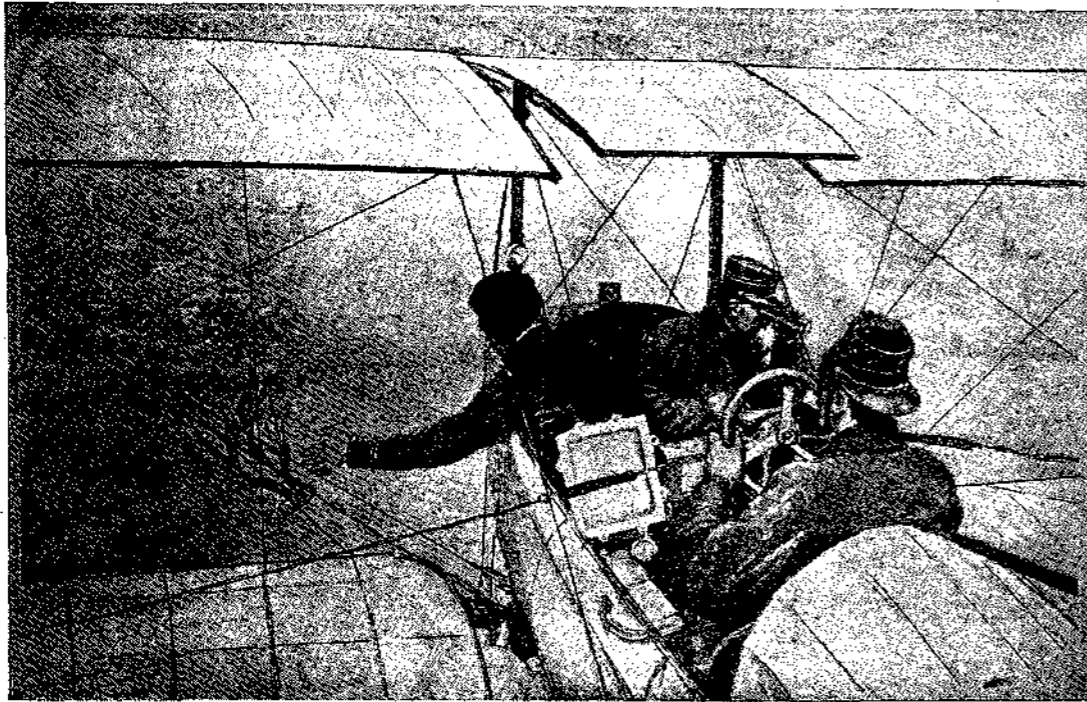
ἐνθα καὶ πρῖν.

«Καὶ ἦν ἄρα τὸ μὲ σχῆμα γυνή, τὸ δὲ φαινόμενον ὑπεράνθρωπον θεῖξ λευκή, πρόσωπον μέλαν, μικρὰν ὑποφαίνον λευκότητα. δερματὶς συνέχουσα τὴν δούτων ἁρμονίαν, ἥμισυ σαρκὸς ἐμπεφυκυίας, σκιὰ παραπλήσιος εἶδος μόνον, τὴν ἀνθρωπίνην σῶζον ἐμφέρειαν».

Ταῦτα λοιπὸν μόλις εἶδον, εἶπεν, ἐφοβήθην, ἐτρέμον, κατηγόρον τὸν ἑαυτὸν μου, ἐμεμφόμην διὰ τὸ ἄκαιρον, δι' τῶν συναίτερων μου ἀπεχωρισθῆν τρέμων ὅμως ὄλος καὶ περὶ ὅσον πρηνῆς, παρακάλου νὰ μὲ ἐδχηθῆ

Ταῦτα λοιπὸν ἀκούσας καὶ ἐκπλαγείς διὰ τὸ παράδοξον νὰ φῶν ἠθέλησα. Διότι ἀνεπή-

καὶ ἐξεληπάρον νὰ ἐδλογηθῶ παρ' αὐτῆς. Ἐκείνη δὲ, πρῶτον μὲν στραφεῖσα πρὸς ἀνατολὰς,

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ ΕΝ ΚΑΙΡΩ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΤΟΠΤΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΒΟΜΒΙΔΑΙ

ων του χρόνου, καθ' όν συνέβησαν ταύτα. Ἡ ἱστορία τῶν προφητῶν τῆς ἐρήμου περιλαμβάνει ἀρκετὸν ἀριθμὸν τοιούτων παραδειγμάτων. Αἱ τοιούτου εἴδους περιπτώσεις καθορίζονται σήμερον ὑπὸ τὸ ὄνομα «τηλεπάθεια». Ἀποτελοῦν αὐταὶ προφανῶς ἰδιαιτέρας ὁμοταξίας γενικῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἔχουν σχέσιν μετὰ τὰ φαινόμενα τῆς ἀτομικότητος.

Εἰς τὴν κλάσιν ταύτην ἀνήκουν καὶ τὰ προαισθήματα, τὰ ὁποῖα παίζουν σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν ζωὴν πολλῶν συγχρόνων μας. Τὸ δαιμόνιον τοῦ Σωκράτους, τὸ ὁποῖον ὑπεδείκνυεν εἰς τὸν φιλόσοφον ὅ,τι δὲν ὄφειλε νὰ κάμῃ εἶνε μίᾳ ἐκδήλωσις τῆς ἐνδομύχου ἀτομικότητος, τὴν ὁποίαν κατέχομεν εἰς διαφόρους βαθμούς. Τὰ φαινόμενα τοῦ εἴδους τούτου, εἴαν τὰ παραδεχθῇ κανεῖς — φαίνεται δὲ ἡ συσσωρευσις τῶν παρατηρήσεων καθιστᾶ δυνατὴν τὴν παραδοχὴν τῶν—ἐπιτρέπουσιν νὰ μορφώσῃ μίαν γενικὴν ἐννοίαν περὶ τῆς μαντείας· εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς περιστάσεις τῆς προφητείας τὸ ἀναγγελθὲν γεγονός ἐξηρτάτο ἀπὸ αἰτίας ἤδη πραγματοποιηθέντα καὶ τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ προγνωσθῶσιν. Πολυάριθμα εἶνε τὰ παραδείγματα. Καὶ πρῶτον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Τρουέν: ὁ ἔνδοξος ναυτικός ἔπλεε ἀπὸ μακροῦ καιροῦ εἰς μέρη ἄγνωστα. Ἡμέρα τῆς ἡμέρας τὰ τροφίμα ἐγίνοντο σπάνια καὶ τὸ πλήρωμα ἀπῆτησε ἀπὸ τὸν πλοίαρχον νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸν λιμένα. Ὁ Τρουέν δὲν συγκάτευσεν· ἐν τού-

τοις τὸ πλήρωμα καὶ τὸ ἐπιτελεῖον εἶχον δίκαιον εἰς τὴν ἀπαίτησίν των ταύτην καὶ ὁ ἔνδοξος ναυτικός ὑπεσχέθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Γαλλίαν. Τὴν νύκτα εἶδεν ὄνειρον, ὅτι προσέβαλλε καὶ κατελάμβανε δύο πλοῖα. Τὸ ὄνειρον τοῦ ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν, ὥστε καθικέτευσεν τὸ πλήρωμα νὰ συνεχίσῃ τὸν πλοῦν ἐπὶ μίαν ἀκόμη ἡμέραν· ἦτο πεπεισμένος ὅτι εἶδον ὄνειρον προφητικόν· πράγματι δὲ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ σηματογράφος ἐσημείωσε δύο πανία εἰς τὸν ὄριζοντα. Τὸ ὄνειρον τοῦ Τρουέν ἐπραγματοποιήθη τελείως. Εἰς τὴν περιεργὸν ταύτην περίστασιν, ὁ Τρουέν θὰ ἔκαμνε μίαν πρόγνωσιν εἴαν εἶχεν ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀφίξιν τῶν δύο τούτων πλοίων: ἐν τούτοις τὰ δύο πλοῖα ἦσαν ἐν πορείᾳ καὶ κατ' ἀνάγκην ἔπρεπε νὰ συναντηθῶσιν καθ' ἑδὼν μετὰ τὸν κορσάρον. Ὁ Γάλλος ναυτικός θὰ τὰ ἔβλεπεν, εἴαν εἶχεν ὀξεῖαν τὴν ὄρασιν. Τὸ γεγονός τὸ ὁποῖον ἔβλεπεν ἐν ὄνειρῳ ἦτο βέβαιον ἐκ τῶν πραγμάτων.

Ἡ περιπέτεια τοῦ Τρουέν ὑπενθυμίζει τὴν περιπέτειαν τοῦ Κολόμβου· ἀλλ' ὁ τελευταῖος οὗτος ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικὴν δι' ἄλλων μέσων, μᾶλλον ἀντιληπτῶν παρ' ἡμῶν. Αἱ δύο περιπτώσεις περιέχουν τὸ ἴδιον κατὰ βάθος ψυχολογικὸν πρόβλημα καὶ τῆς βάσει τοιούτων νόμων δύναται νὰ ἐξετάσῃ τις τοὺς προφήτας καὶ μάντις χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον ὅτι θὰ χάσῃ τὸν καιρὸν του ματαίως.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΑΣΤΕΛ

Ἐπειδὴ ὁ ἀὴρ ἦτο πολὺ γλυκὺς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ γραῖα βραῶνη Δὲ Σωβίλ εἶχε καταιβῆ εἰς τὸν κήπον διὰ ν' ἀπολαύσῃ τὰς τελευταίας θωπείας τοῦ ἡλίου:

Ἦτο μίᾳ ἀπὸ τὰς παραδόξους ἐκείνας ἡμέρας τοῦ Νοεμβρίου κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἀνοιξίς φθίνεται ὅτι θέλει νὰ ἀναγεννηθῇ: ὁ ἥλιος καίει, ὁ οὐρανὸς εἶνε γαλανὸς καὶ ἡ αὐρα μωμενῆ.

Εἶχον φέρεν τὴν πολυθρόναν τῆς γραίας κυρίας ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ πύργου ἐντὸς τοῦ κήπου, ὅπου ἀνθίζον τὰ θαυμάσια χρυσάνθεμα τὰ ὁποῖα ὑπερηγάπη, ἀνθὴ ἀπεριγραπτα καὶ φανταστικά μετὰ τὰ ἀνακατωμένα βελούδινα ἢ μεταξωτὰ τῶν πέταλα.

Ἦτο μεγάλη χαρὰ διὰ τὴν δυστυχῆ γραῖαν νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἐγγίξῃ τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς χρυσοὺς, λευκοὺς καὶ ἐρυθροὺς θυσάνους των, τοὺς τὸσον λεπτῶς καὶ ὄνειρωδῶς ὠραιοὺς, καὶ νὰ αἰσθάνεται τὸ παράδοξον καὶ μεθυστικὸν ἄρωμά των. Ἐκεῖ πλησίον καὶ τὰ τελευταῖα τριαντάφυλλα ἦσαν ὀλοάνοικτα διὰ νὰ βοήθουν ἄφθονα τὰς ζωογόνους ἀκτῖνας, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐγίνοντο σπανιότεραι, καὶ ἡ γελῶσα χάρις τῶν μπουμπουκιῶν μετὰ τὰ ἀνοικτὰ χρώματα ἦτο μίᾳ ἀντίθεσις πρὸς τὴν γλυκεῖαν μελαγχολίαν τῶν κιτρίνων φύλλων, τὰ ὁποῖα ἀργὰ, ἀργὰ ἐπιπτον ἀπὸ τὰς γηρικὰς πτελέρας εἰς τὴν ἄμμιον τῶν δρομίκων.

Ὅχι ὀλιγώτερον χαριτωμένη ἦτο ἡ ἀντίθεσις τὴν ὁποίαν ἀπετέλουσιν ἡ σεβασμία μᾶμμη μετὰ τὰ ὠρκα καὶ εὐγενῆ τῆς χαρακτηριστικὰ κάτω ἀπὸ τὰ ὀλοάσπρα μαλλιά τῆς, μετὰ τὸ ὠχρὸν πρόσωπον καὶ τὰ πένθημα ἐνδύματά τῆς, καὶ ἡ ἐγγονὴ μετὰ τὸ γλυκὺ καὶ διαυγὲς βλέμμα καὶ ἄγνόν τῆς μέτωπον πλαισιωμένον ἀπὸ χρυσοῦσανθον κόμην.

Ἡ μίᾳ ἐδιάβαζε τὴν ἐφημερίδα τῆς, ἡ δὲ ἄλλη κατεγίνετο εἰς κάποιον ἀρχνοῦφαντον ἐργόχειρον καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐπετοῦσε πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐκεῖ.

Ἐσχημάτιζαν ἕνα θαυμάσιον πίνακα τὰ δύο τὸσον ἀνόμοια ἀλλὰ καὶ τὸσον συμπαθῆ ἐκεῖνα πρόσωπα μέσα εἰς τὴν λεπτὴν φύσιν τὴν φωτισμένην ἀπὸ γλυκὺ καὶ ὑγρὸν φῶς, ὅπως τὸ φῶς τῶν ματιῶν των, ὅπερ ἐσκέπαζεν ὅλα τὰ ἀντικείμενα μετὰ ἕνα στρώμα ἐλαφρὸν καὶ ἀερῶδες.

Ἐνα θαυμάσιον παστὲλ.

Ἡ γραῖα λοιπὸν ἐδιάβαζε καὶ ἡ νέα εἰργάζετο καὶ ὠνειροπόλοι.

Τὸ πνεῦμα τῆς ἐφευγε μακρὰν εἰς τὴν ἀ-

φρικανικὴν γῆν, ὅπου ἀνεζήτει μίαν εἰκόνα προσφιλεῖ, καὶ ἡ κόρη ἐμειδίει εἰς τὸ ὄνειρόν τῆς.

Ἀφῆνης ἀνεπήδησεν· ἡ βραῶνη τὴν ἐφώναζε.
—Μαγδαληνή!

Ἐκείνη ἡμέρα ἀνύψωσε τὸ βλέμμα καὶ ἠρώτησε:

—Τί εἶνε, γιγχιᾶ;

—Τί δυστύχημα! ὦ! τί λυπηρὸν ποῦ εἶνε.

Ὁ Γουλιέλμος ἐφρονεῦθη, ἐδόλοφονήθη ἀπὸ τοὺς μαύρους! Ἰδοὺ διάβασε.

Ἡ κόρη κατέπνιξε μίαν κραυγὴν λυπηρὰς ἐκπλήξεως. Μετὰ πυρετώδη χεῖρα ἤρπασε τὴν ἐφημερίδα καὶ μετὰ τὰ μάτια ὀλοάνοικτα ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν ἀνέγνωσε τὴν εἰδήσιν... Ναι, ἦταν ἀλήθεια. Εἶχεν ἀποθάνει καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἐνοήσῃ πῶς εἶχεν ἀναλάβει μίαν ἀπὸ τὰς ἐπικινδυνωδεστέρους ἀποστολάς, μετὰ τὴν ἀφρονα γενναιότητα εἶχεν ἐκτεθῆ εἰς τὸν κίνδυνον καὶ πῶς ἐπῆλθεν ἡ τελικὴ καταστροφή.

Μετὰ τὴν ψυχὴν ναρκωμένην ἀπὸ τὸ πλῆγμα, ἔμεινε χωρὶς δάκρυ, χωρὶς λέξιν, χωρὶς σκέψιν ἀκόμη.

—Λοιπὸν Μαγδαληνή, δὲν λέγεις τίποτε: Ἐνόμιζα ὅτι ὁ θάνατος τοῦ παιδικοῦ σου φίλου θὰ σὲ ἀφῆνε ὀλιγώτερον ἀσυγκίνητον!

Καὶ χωρὶς συναίσθησιν τοῦ κακοῦ τὸ ὁποῖον ἐπροξένει ἡ γραῖα μᾶμμη ἐξέσχισε τὴν καρδίαν τῆς κόρης ὀμιλεῖσα διὰ τὸ παρελθόν, ὅπου παντοῦ ἐπανεύρισκετο ὁ Γουλιέλμος.

—Δὲν ἐνθυμεῖσαι λοιπὸν, τί ἀγαπημένον ποῦ εἶσθε, τί καλὸς ποῦ ἦταν μαζί σου, ὅταν αὐτὸς μεγάλο ἀγόρι σὲ ἔπερνε στὰ γόνατά του ἐσένα τὴν μικρούλα γιὰ νὰ σοῦ λέγῃ παραμύθια καὶ νὰ παίξετε τὰς κοβίλλες; ἦταν τὸσφ γλυκὺς καὶ τὸσφ πρόθυμος δι' ὅλα σου τὰ παιγνίδια! ὅσφ σωστὸς μεγάλος ἀδελφός, ἀλήθεια!

Ὅλιγον κατ' ὀλίγον ἐπανεύρισκεν ὅλας τὰς παλαιὰς τῆς ἀναμνήσεις. Ἡ Μαγδαληνὴ μετὰ στυμμένην φωνὴν ἀπήντησε:

—Ναι, γιγχιᾶ, θυμοῦμαι.

Ἡ μᾶμμη ἐσιώπησε συλλογιζομένη ὅλους ἐκείνους τοὺς ὁποίους εἶχεν ἰδεῖ ν' ἀποθνήσκουν. Ἐπρεπε αὐτῇ ἡ τὸσον γραῖα, ἀσθενὴς καὶ σχεδὸν ἀνάπηρος νὰ ἐπιζῆσιν ἀπὸ ὅλα τὰ νέα καὶ δυνατὰ παιδιὰ τῆς. Ἐκτὸς τῆς Μαγδαληνῆς ὁ θάνατος τῆς τὰ εἶχε πάρει ὅλα.

Ἐλαφρυνθεῖσα, διότι δὲν εἶχε πλέον ν' ἀπαντᾷ ἡ ὀρατὴν ἀφέθη εἰς τὸν πόνον τῆς. ὦ πόσον ὑπέφερε! Λοιπὸν, ἐτελείωσε! Δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε πλέον εἰς τὴν γῆν!.....

Ἀνεπόλησε δι' ὀλίγας στιγμὰς τὰς ἡμέρας τῆς εὐτυχίας αἱ ὁποῖαι τὸσον γρήγορα εἶχαν παρέλθει.

Ἐνθυμήθη τὴν γλυκεῖαν συγκίνησιν, τὴν

ὅποιαν ἠσθάνθη ὅταν ὁ Γουλιέλμος τῆς ἔκαμε τὴν πρώτην ἐξομολόγησιν τῆς ἀγάπης του.

Ἦτο περισσότερο ἀπὸ ἓν ἔτος, κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον ἐκεῖνο, μιά θερινὴ βραδεῖα. Εἶχεν ἔλθῃ νὰ περάσῃ μερικὲς ἡμέρας τῆς ἀδείας του καὶ τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του, τῆς τὰ εἶχεν εἰπῆ ἄλλα, ζητῶν ἀπ' αὐτὴν νὰ γείνη σύζυγός του.

—Θὰ ἔλθῃς μαζί μου, ἐκεῖ κάτω, θὰ ἰδῆς τί θαυμάσια μέρη ἔχει ἡ γῆ, καὶ ἔπειτα θὰ ἀγαποῦμε περισσότερο τὴν Γαλλίαν μας, ὅταν θὰ ἐπιστρέψωμεν.

Ἄλλ' ἐκείνη αἰφνιδίως ἀφυπνισθεῖσα ἀπὸ τ' ὄνειρόν της ἐσιώπα..... Ἦμποροῦσε ποτὲ ν' ἀφίση τὴν καυμένην τὴν γιγχιά της μόνην εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν; Ποιὸς ἤξευρε πόσες ἡμέρες ζωῆς τῆς ἔμεναν; Καὶ Ἦμποροῦσε ποτὲ νὰ τὴν καταδικάσῃ εἰς τὴν μοναξιά; Ἦμποροῦσε νὰ τὴν ἀφίση νὰ πεθάνῃ μόνη της καὶ νὰ τῆς κλείσουν ξένοι τὰ μάτια; ὦ, θὰ ἦτο τρομερόν!

Ὁ Γουλιέλμος βωτοῦσε σιγά:

—Μαγδαληνή, εἶπέ μου, θέλεις;

—Ὅχι δὲν μπορῶ, ἀπῆ/τησεν ἐκείνη μὲ συγκίνησιν, δὲν μπορῶ..... ἡ καυμένη ἡ γιγχιά μου.....

Ἀλήθεια δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ. Ἀμέσως τὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος ὠμίλησεν ἐντὸς του. Ἡ Μαγδαληνὴ ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἄλλ' Ἦμποροῦσε νὰ ἐλπίζῃ;

—Ὅχι τώρα, ἐπιθύρουν, ἀλλά..... ἀργότερα!

Ἀργότερα..... Ἡ ὑπερευαίσθητος συνείδησις τῆς πτωχῆς μικρᾶς ἐξηγέρθη.

Ἀργότερα ἐσήμαινε τὸν θάνατον, ὁ ὅποιος θὰ τῆς ἔπερνε τὸ τελευταῖον τῆς στήριγμα. Ἀργότερα..... Ἐπρεπε νὰ περιμένῃ αὐτὸ διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν εὐτυχίαν; Φοβισμένη καὶ τρέμουσα, ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν της μὲ τὰ χέρια της καὶ τοῦ εἶπε:

—Σῶπα, ὄχι, ὄχι, ποτέ.

Ζαλισμένος ὁ Γουλιέλμος εἶχε φύγει μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν ἤγαπατο.

Ἐν τούτοις, ἐὰν Ἦμποροῦσε νὰ διαβάσῃ στὴν καρδίαν της, ἂν ἔβλεπε τὸ ἀγνόν καὶ τρομερόν αἶσθημα τὸ ὅποιον τὴν κατεῖχε ἐξ ὀλοκλήρου, τί χαρὰν θὰ ἠσθάνετο!

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ νέου, ἡ Μαγδαληνὴ συνῆλθε ἀπὸ τὴν συγκίνησίν της. Ἐλυπεῖτο τώρα διότι τοῦ εἶχεν ἀποκρύψῃ τὰς σκέψεις της, ἀλλ' ἤξευρεν, ὅτι θὰ ἐπέστρεφε καὶ σιγὰ σιγὰ τὴν καρδίαν της ἐλίκνιζεν ἡ ἰδέαν τῆς εὐτυχίας της.

Ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἀόριστα, ἐγνώριζε μόνον ὅτι ἤγαπατο καὶ αὐτὸ ἔφθανε. Καὶ ἔπειτα ἔπειτα ἐσκέπτετο, ὅτι ὅταν θὰ ἦτο μόνη της εἰς τὸν κόσμον μίαν ἡμέραν, θὰ ἦτο πολὺ γλυκεῖα ἡ παρηγορία μ' αὐτόν. Μὲ ἄλλας αὐτὰς

τὰς σκέψεις, τὸ παρόν, ὅπως ἦτο, τὴν ἔκαμε εὐτυχῆ.

Μὴ θέλουσα νὰ στενοχωρήσῃ τὴν μάμμην της, δὲν τῆς εἶχεν εἰπῆ τίποτε, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἡ βαρῶν θὰ ἐλυπεῖτο κατάκαρδα, αἰσθανομένη ὅτι ἀπετέλει ἐμπόδιον εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ τέκνου της.

Καὶ ἄλλα ἐτελείωσαν!..... Τὸ γλυκὺ ὄνειρον ἐξηφανίσθη μὲ ἓν φτερούγισμα, καὶ εἶχεν ἀφίσει τὴν καρδίαν της πληγωμένην ἀθεράπευτον καὶ βασανισμένην ἀπὸ τὴν σκέψιν, ὅτι αὐτὴ ἦτο ἴσως ἡ αἰτία τοῦ θανάτου ἐκείνου. Ἐὰν δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν λύπην ἐκείνην ὁ Γουλιέλμος, θὰ ἐξετίθετο τόσον παράτολμα;

—Μαγδαληνή, εἶπεν ἡ βαρῶν, ὁ ἀέρας δροσίζει, ἄς εἰσέλθωμεν.

Ἐπρεπε νὰ δείξῃ μέτωπον ἡρεμον, νὰ κρύψῃ εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της τὸν τρομερόν της πόνον, ἔπρεπε ἡ μάμμην νὰ μὴ ἐνοήσῃ τίποτε.

Ἀργά, ἀργά μὲ τρυφερὰν στοργὴν ἐβοήθησε τὴν ἀνάπηρον ν' ἀναβῆ τὰς βαθμίδας τοῦ ἀνδύρου κλονιζομένη καὶ αὐτὴ ἐξ ἴσου πρὸς ἐκείνην τῆς ὁποίας ὑπεστήριζε τὰ βήματα.

Ὅπως καθ' ἐσπέρας, ἔσυρε τὰ παραπετάσματα τῆς μεγάλης αἰθούσας, ἤναψε τὰ φῶτα καὶ ἠτοίμασε τὸ ντόμινο.

Κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ ὑπόπτευεν, εἰσερχόμενος εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην τί θλίψεις ἐβασάνιζον τὰ ἥρεμα ἐκεῖνα μέτωπα: θλίψεις σκληραὶ καὶ διαρκῶς ἀνανεούμεναι εἰς τὴν μίαν, θανάσιμος πληγὴ τῆς καρδίας εἰς τὴν ἄλλην.

Ἀπ' ἐναντίας ὅμως, μέσα εἰς τὸ μυστηριώδες φῶς τῶν χαμηλωμένων φῶτων ἀπετέλουν καὶ αἱ δύο ἓνα θελκτικὸν πίνακα.

Ἐνα θαυμάσιον παστὲλ.

—Τί ἀφηρημένη ποῦ εἶσαι ἀπόψε, παιδί μου, ἔλεγεν ἡ γραῖα. Ἐκαμες τρία ἀσυγχώρητα λάθη στὸ παιγνίδι σου. Τί ἔχεις λοιπόν;

Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ μὲ τὴν σκέψιν πολὺ μακρὰν ἐπανελάμβανεν ἓν τῆ καρδίαν της, ἓν τῆ πτωχῆς της καρδίας:

—Θεέ μου, ἄς γείνη τὸ θέλημά σου...

(ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΚΑΙΤΗ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Φιλόσοφός τις συνοδεύων τὸν Κάϊον Ἰουλιον εἰς τὴν κατατόμησίν του, ἠρώτησε τοῦτον κατὰ τὴν κρίσιν τῆς ἀποκεφαλίσεως σιγμῆν τί ἐσκέπτετο.

—Προσπαθῶ νὰ ἶδω, ἀπήντησεν ὁ κατάδικος, ἐὰν κατὰ τὴν σιγμῆν τοῦ ἀποχωρισμοῦ τοῦ σώματός μου θὰ ἐνοήσω, ὅτι ἡ ψυχὴ μου φεύγει ἐκ τῆς θέσεώς της..

Σ ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΝ

Μεσ' ἀπ' τὸ ἰνδοξότερον νησί τῆς οἰκουμένης
Τῆς Κρήτης τῆς ἱστορικῆς καὶ αἱματοβουτημένης
Ἐνα παιδί της μ' ἀρετὴ καὶ μὲ ἔκτακτο παιδείαν
Μὲ τόσην αὐταπάραση, μ' Ἑλληνικὴν καρδίαν

Εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ἦραξαν τὸ ἔθνος μας νὰ σώσῃ
Κι' ἀπὸ τῆς οἴζος τὰ κακὰ βαθεῖα νὰ ξεριζώσῃ,
Μᾶς ἤλθε καὶ ἐξερίζωσε καὶ ἀκόμη ξεριζώνει
Δὲν βλέπετε πῶς τοῖς καρπὸς καθημερινῶς φυτρώνει;

Δὲν βλέπετε πῶς ἔομιθε ἡ μαύρη κατοικία;
Κ' ἐχάθη καὶ ἀπὸ τὸ ἔθνος μας ὁ φθόνος καὶ ἡ κακία,
Σύγγραφα πόσα πέρασαν νὰ σβῶσουν τὸν ἑστέρα
Τοῦτον ποῦ φεγγαβολεῖ καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα;

Σὰν εἶδαν τὴν δύναμιν, τὴν λάμψιν τοῦ φωτός του
Ἐσκόρπισαν οἱ φθονεροὶ σὰν καταχρῆν ἐμπρός του
Καὶ σήμερον ἔταραξεν τὸν κόσμον πέρα πέρα,
Τὴν κόρη παίρνει ἀγκαλιὰ νὰ δώσῃ σιτὴ μητέρα.

Ἄστρον κοντὰ μυσόβουστο ζητεῖ νὰ τοῦ τὴν πάρῃ
Ἐν' ἄστεράκι ποῦ ἦτανε σιτὴν ρεῖατα του φεγγαρι
Καὶ τώρα ἄστρο ἔγεινε χλωμὸ καὶ δὲν φωτίζει
Τρέχει σ' ἄστέρια τέσσαρα παρακαλεῖ καὶ ἐλπίζει.

Τί θέλεις σιτὴ φεγγαριοῦ τοῦ λέγουν τ' ἄλλ' ἄστέρια
Θεὲ νὰ σβουθῆς μὰ δὲν γυνᾶς σιτὴν παλαιὰ λιμέρια
Ἄκουσε καὶ μείνε βουβὸ καὶ ἔχασε καθ' ἐλπίδα
Κυνάτε το πῶς θὰ σβουθῆ ἄξάφρον σὰν ἀκτίδα

Μεσ' ἀπ' τοῦ Μίνου τὸ νησί μᾶς ἦλθεν ὁ σωτήρας
Ν' ἀνοίξῃ ἡ πύλη νὰ διαβῇ σιτὴν παλαιὰς μας θύρας
Τρέμουν οἱ θύρες καὶ ἀκούσ βοῆ μὲ συμφωνία
Ἀντιφωνεῖ ἡ Ἠπειρος καὶ ἡ Μακεδονία

Ἀντιλαλοῦν καὶ τὰ νησιά ἔφθασε, νὰ, τὸ τέλος
Ἐλευθερόναι τὴν σκληρὰν παγτοῦ ὁ Βενιζέλος

ΣΠ. ΚΑΒΒΑΔΑΣ

Λευκάδιος

ΠΡΩΡΟΣ ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ

Πολλάκις παρέστημεν μάρτυρες υπερφυσικών φαινομένων προώρου αναπτύξεως εις συναυλίας δοθείσας υπό μικροσκοπικών μουσικών. Έσχάτως τὰ φαινόμενα ταῦτα ἐπληθύνθησαν εἰς τὸ Λονδίνον εἰς βῆθμὸν ὑπερβολικόν, τόσο ὥστε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ ἐμειώθη ἐκ τῆς ὑπερπαραγωγῆς μικρῶν κλειδοκυμβαλιστῶν, βιολιστῶν, αἰοιδῶν, γυμναστῶν, ἠθοποιῶν κλπ. Ἄλλὰ, παρ' ὅλην τὴν πληθῶραν ταύτην, ἡ προσοχὴ τῆς κοινωνίας δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποσπασθῆ ἀπὸ μερικὰ ἀληθῶς καταπλήσσοντα φαινόμενα. Ἐντύπωσιν πολλὴν παρήγαγεν εἰς μικρὸς πενταετῆς μουσικὸς, ὁ Βίλλυ Φερρέρο, ἐκ Τουρίνου, ὅστις διηύθυνεν ὀλοκλήρους ὀρχήστρας εἰς τὸ Λονδίνον μετὰ πολλὴν τέχνην καὶ ἐπιτηδειότητα, ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὸ Μιλάνον καὶ διηύθυνεν ὀλοκλήρον τὴν περιβόητον δημοτικὴν μπάνταν τῆς πόλεως μετὰ τὴν τελειότητα, ὥστε ὁ παρὰ τὸν Βίλλυ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἰστάμενος πραγματικὸς διευθυντῆς τῆς μπάντας τὸν ἐνηγκαλίσθη εἰς τὸ τέλος καὶ τῷ προσέφερε συγκεκινημένον τὴν μουσικὴν του ράβδον.

Κατ' αὐτὰς μετέβησαν εἰς τὸ Λονδίνον ἐκ Γερμανίας τρία παιδία, ὁ Νίκι, ὁ Ὄσκαρ καὶ ὁ Φρίτς, τέκνα τοῦ Βυζουρὸ ἀρχιτέκτονος Αὐγούστου Ζέδ, ἡλικίας δὲ τὸ πρῶτον 10 ἐτῶν τὸ δὲ τελευταῖον μόλις 6. Τὰ παιδία ταῦτα ἀσχολοῦνται μετὰ τὴν ζωγραφικὴν καὶ κατέχου τὴν τέχνην εἰς βῆθμὸν τοιοῦτον, ὥστε νὰ τὰ ζηλεύσῃ πᾶς τις. Καὶ τὸ περιεργότερον εἶνε, ὅτι οὐδέποτε ἔλαβον μαθήματα σχετικὰ ἰχνογραφίας, συνθέσεως ἢ χρωματισμοῦ, καὶ ἐν τούτοις παρήγαγον πίνακας, οἵτινες εἰλικυταν τὴν προσοχὴν οὐ μόνον τῶν εἰδικῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ κοινοῦ τοῦ Λονδίνου γενικῶς.

Ὁ Νίκι ἤρχισε νὰ σχεδιάζῃ εἰς ἡλικίαν τριῶν μόλις ἐτῶν, ὅπως ἀρχίζουν ὅλα τὰ παιδάκια νὰ σχηματίζουν ἀμορφα σχήματα μετὰ μολύβιον ἢ ἄλλο ἀντικείμενον. Ὀλίγον ὅμως κατ' ὀλίγον ἀπέκτησεν ἐξ ἰδίων παρατηρήσεων τόσον τελείας ἀνατομικὰς γνώσεις, ὥστε νὰ δύναται ν' ἀναπαραστή μετὰ μεγίστης εὐχερείας τὸ ἀνθρώπινον σῶμα καὶ νὰ προσδίδῃ εἰς τὰ πρόσωπά του ἰδιάζουσας καὶ ζηλευτὴν ζωηρότητα.

Ὁ Φρίτς εἶνε ὀκτῶ μόλις ἐτῶν καὶ κατέχει ἰδιαιτέρον τρόπον ἐπιθέσεως τῶν χρωμάτων ἐπὶ τῶν πινάκων του, ὥστε νὰ παρουσιάσῃ ὁμοιότητα πρὸς τὴν τέχνην τῶν ἀριστοτεχνῶν. Ἐπιθέτει δηλαδὴ τὰ χρώματα τύπτων τὸν χρωστήρα κατὰ τοπικὰς μάζας τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παράγεται ζωηροτάτη

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ
(Τουρκοὶ ἀχχάλωτοι)

ἢ ἐντύπωσις τοῦ ἔργου ἐκ τῆς ἀφρονίας τῶν χρωμάτων. Ἀρέσκειται δὲ εἰς τὴν τοπιογραφίαν.

Ὁ μικρότερος ζωγραφίζει κατὰ προτίμησιν ζῷα, καὶ ἰδίως τὸν ἀλέκτορα, τὸν κύνα, ἵππους καὶ ἄλλα, καὶ προσδίδει εἰς τὰ ἔργα του μίαν χαρακτηριστικὴν ἰαπωνικὴν φυσιογνωμίαν.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον προκαλεῖ ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν εἶνε, ὅτι παρὰ τὴν ὑπερφυσικὴν ταύτην ἀνάπτυξιν, δὲν παύουν κατὰ τὰ ἄλλα νὰ σκέπτονται καὶ νὰ διάγουν ὡς τὰ λοιπὰ παιδία. Τὸ ὄνειρον τοῦ Νίκι, τοῦ Φρίτς καὶ τοῦ Ὄσκαρ εἶνε ν' ἀποκτήσουν χρήματα ἰκανὰ διὰ ν' ἀγοράσουν ἐν πλοῦτον μετὰ τὸ ὅποιον νὰ

γυρίσουν ὅλον τὸν κόσμον, νὰ κυνηγήσουν τοὺς βουβάλους τῶν ἀμερικανικῶν πεδιάδων, νὰ πολεμήσουν πρὸς τοὺς Ἐρυθροδέρμους καὶ νὰ ἐλιεύσουν φώκας εἰς τὰς Πολικὰς θαλάσσας.

Ἡ διανοητικὴ τῶν κατὰστασις δὲν παρουσιάζει τι τὸ ἐκτακτόν· τὸναντίον παρατηρεῖται μία διάνοιξις λειτουργοῦσα κανονικῶς καὶ κατὰ παιδικὴν λογικὴν καὶ ἀφέλειαν. Νὰ φαντασθῆ τις λοιπὸν μήπως ἡ νομιζομένη ὑπερφυσικὴ ἀνάπτυξις εἶνε φυσικῶς τὰ τὴν μερικὴ ἀνάπτυξις τῆς διανοητικῆς λειτουργίας, ὀφειλομένη εἰς τὰς ἰδιαιτέρας συνθήκας, ὅφ' ἀς τὰ παιδία ἀνεπτύχθησαν καὶ ἀνετρέφθησαν; Ἰδοὺ πῶς ὁ Αὐγούστος Ζέδ, ὁ πατὴρ τῶν μικρῶν, ἀνέθερε τὰ τέκνα του: Ἄφηκεν αὐτὰ ἐλεύθερα νὰ πράξουν ὅ,τι ἤθελον ἠθικῆς, παιδαγωγικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἀπόψεως. Οὐδέποτε τὰ ὑπέβαλεν εἰς αὐστηράς καὶ κοπιώδεις διδασκαλίας ἢ ἐπιπόνους ἀσκήσεις, ἀλλ' ἐνίσχυσε τὴν ἀνάπτυξιν λαμβανουσῶν φυσικῶν τάσεων μετὰ ὀλίγα μαθήματα κατ' οἶκον, ἐντὸς περιβάλλοντος ὑγινοῦς καὶ προκαλοῦντος τὴν ἐμπνευσιν, ὡς εἶνε τὰ ὠραία βυζαντινὰ ὄρη, ὅπου δύναται τις νὰ ζῆσῃ εἰς ἄμεσον πρὸς τὴν φύσιν ἐπαφῆν. Τὴν παιδαγωγικὴν ταύτην μέθοδον ὁ Ζέδ ὀνομάζει φυσικὴν μέθοδον.

Ν' ἀποδεχθῶμεν λοιπὸν, ὅτι ἕκαστος ἀνθρώπος ἐμπεριέχει ἐν αὐτῷ ἐκ γενετῆς μίαν λαμβάνουσαν τάσιν πρὸς ὀρισμένην λειτουργίαν καὶ ὅτι ἡ τάσις αὕτη βραδύνει νὰ ἐκδηλωθῆ, ἀν δὲν καταστραφῆ ὀλοτελῶς, ὅταν τὸ παιδίον ὑποβληθῆ εἰς βεβιασμένην, ἀφύσικον καταστρεπτικὴν διδασκαλίαν ἐντὸς κλειστοῦ, ἀνθυγινοῦ περιβάλλοντος; ἢ τὸναντίον ἐκδηλοῦται καὶ ἀναπτύσσεται ἡ λαμβάνουσα τάσις ἐὰν τὸ παιδίον ἀνατραφῆ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ἀναπνεύσῃ ἐν ἀφρονίᾳ τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, νὰ ἀπολαύσῃ τὴν μητέρα φύσιν, τὸν μεγαλειότερον διδάσκαλον;

Νομιζομεν, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτως, καθόσον αἱ παρατηρήσεις καὶ ἡ πείρα ἀποδεικνύουσι τὰ ἐξῆς φαινόμενα:

1ον Παιδία τινὰ παρουσιάζουσιν ἐκτάκτους διανοητικὰς ἰδιότητας, αἵτινες μετὰ τινα ἔτη ἐντελῶς ἐκλείπουσιν.

2ον. Ἐτερα παιδία διατηροῦσι διὰ βίου τὸ φυσικὸν τοῦτο τάλαντον καὶ

3ον. Ἡ πνευματικὴ αὕτη ἰδιότης παρουσιάζεται εἰς τὸν ἀνθρώπον ἐνίοτε ἐφ' ἀπαξ, ὅστις ἐκτελεῖ γενναίαν τιὰν πράξιν ἢ ἀνακάλυψιν καὶ εἶτα ἀπόλλυσι τὴν ἰδιότητα.

Τὰ φαινόμενα λοιπὸν ταῦτα ἐξηγοῦνται ἀκριβέστερον ὡς ἐξῆς:

Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει καθυρῶς ἐμφανίζεται ἡ μεσολάβησις ξένης πνευματικῆς ὀντότητος διαβιουσάσης προγενέστερον ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ εἶναι περίπτωσις καθαρᾶς μετενσαρκώσεως.

Ἐν τῇ τρίτῃ περιπτώσει εἶνε καθαρὰ ἐμπνευσις.

ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Τὸ ποδύλατον.

Τὸ Ἀμερικανικὸν ἀστρολογικὸν περιοδικὸν «Ἐκ τοῦ κόσμου τῆς σιγῆς» ἐδημοσίευσεν παράδοξον ἀφήγησιν περὶ ὀράμακος τινοῦ τοῦ κορυφαίου τῶν πνευματιστῶν, τοῦ γνωστοτάτου Ἄλλαν-Καρδέκ, τὸ ὅποιον δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς προφητεία περὶ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ποδύλατου.

Τὴν νύκτα τῆς 4ης Ἀπριλίου 1866 εἶδεν ὁ Ἄλλαν-Καρδέκ ζωηρότατον καὶ παράδοξον ὄνειρον: Τῷ ἐφάνη, ὅτι εὐρίσκετο πρὸ σελαγιζόντος, κρυσταλλοειδοῦς τοίχου καὶ ὅτι συνωδύετο ὑπὸ τινος πολιοτρίχου πρεσβύτου, ὅστις τῷ ἐδείκνυεν ἐπὶ τοῦ ρηθέντος τοίχου διάφορα φωτοβόλα γεωμετρικὰ σημεῖα, εἰς τῶν ὁποίων τὴν ἐννοίαν μάτην ὁ Ἄλλαν-Καρδέκ ἠγωνίζετο νὰ διεισδύσῃ.

Αἰφνης ὁ μυστηριωδῶς ἄφωνος συνοδὸς αὐτοῦ ἔγραψεν εἰλικρινέστατα ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὡς ἐπὶ πίνακος διὰ γραμμῶν φωτὸς τὰς ἐξῆς λέξεις:

«Ἐύρομεν ὅτι τροχὸς περιβαλλόμενος ὑπὸ καουτσούκ δύναται νὰ διατρέξῃ μίαν λεύγαν ἐντὸς δέκα λεπτῶν, ἀν ἡ ὁδός...»

Ἐδῶ αἰφνης ἡ γραφὴ ἐσταμάτησε καὶ ὁ Ἄλλαν-Καρδέκ ἀφύπνισθη.

Κατὰπληκτος δὲ πρὸ τῆς ζωηρότητος τοῦ ὀνείρου, ἤναψε τὸ φῶς καὶ λαβὼν φύλλον χάρτου ἐσημείωσε τὴν μυστηριώδη φράσιν, καίτοι οὐδεμίαν αὕτη εἶχεν ἐννοίαν δι' αὐτόν.

Ἡ ραπτομηχανή.

Κατὰ παρόμοιον περίπτωσιν ὁδηγήθη εἰς τὴν ἀνακάλυψιν του καὶ ὁ ἐφευρέτης τῆς τῆς ραπτομηχανῆς. Εἶχε πλέον καθορίσει τὸ πολύπλοκον σύστημα τῆς κινήσεως τῶν διαφόρων μερῶν τῆς μηχανῆς καὶ δὲν ὑπελείπετο ἢ ἡ κατασκευὴ τῆς βελόνης. Διὰ τὸν λοιπὸν παραδόξως ὁ εὐφυῆς αὐτὸς ἐφευρέτης εὐρέθη πρὸ σημαντικωτάτου κωλύματος: διὰ νὰ συγκρατεῖται ἡ βελὸν ἐν τῷ μηχανήματι ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην ν' ἀποκλείηται ἡ ὀπή τῆς. Ἄλλως ἐνόμιζον ἦτο ἀδύνατον νὰ γίνῃ.

Ὀλόκληρος ἑβδομάς ἀγωνιώδους μελέτης παρήλαθε διὰ τὸν ἐφευρέτην, ἀνευ πρακτικοῦ ἀποτελέσματος, καὶ εἶχε φθάσει πλέον εἰς σημεῖον ἀπελπισίας, διότι συνησθάνετο, ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἀνικανότητός του ἵνα παρκαμψῇ τὸ ἀναφύεν τοῦτο κώλυμα, ὅλον αὐτοῦ τὸ ἔργον καθίσταται πλέον ἀχρηστον καὶ ἀνωφελές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

15. Αίνιγμα

Τὸ πρῶτον εἶνε συλλαβή, ἂν θέλῃς δὲ καὶ σφαῖρα
 Συνάμα δὲ ἡ ἀρχικὴ τῶν ζωντανῶν μητέρα.
 Τὸ ἄλλο εἶνε νόμισμα ἀρχαίας ἐποχῆς.
 Τὸ τρίτον πόλις ἱερά, γνωστὴ ἐκ τῆς Γραφῆς.
 Στὸ σύνολον, ποῦ εὐκολα βεβαίως θὰ τὸ λάβῃς
 ἀκόμη ἂν δὲν ἐφοίτησες, ἐλπίζω νὰ φοιτήσῃς.

16. Αίνιγμα

Ἄν οὐδόπως μὲ πειράξῃς
 ὡς ἐλάττωμα θὰ μ' εὕρῃς
 Ἄν τὸν τράχηλον πετάξῃς
 Εἶμαι νῆσος καὶ μὲ ζεύγεις.

17. Δογμοπαίγνια

- Ποία κάτοικος νήσου εἶνε καὶ πόλις ;
- Ποῖον μέρος τοῦ σώματος ἔχει τόπον ;
- Ποία θεὰ εἶνε θανατηφόρος ;

18. Φύρδην — Μιγδὸν

Ἰδοῦσα ῥοπή ὅτ' αἰθμεν ὀτίσπατη.

ΔΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

7ου—8ου ΤΕΥΧΟΥΣ

- 12. Ἄ γ ὦ ν — ἰα.
- 13. Ἄ ρ ἄ — βία.
- 14. Ὁ ἱεραὶ εἶνε χρήσιμος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Π. Α. Πύργου. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. Πανό-
 ραμα καὶ χρυσ. τόμος «Φύσεως» ἀπεστάλησαν ταχυ-
 δρομικῶς. — Κ. Σ. Τήνον. Συνδρομὴ ἐλήφθη, εὐχαρι-
 στοῦμεν. Διὰ παραγγελίαν σὰς γράψωμεν. — Μ. Α. Νη-
 σίον. Δὲν συμφέρει πὸ ταυτούτους ὄρους. — Κ. Α. Σμύρην.
 Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Κ. Ο. Καν-
 πολιν. Μουσικὰ τεμάχια εὐρέθησαν. Εὐ-
 χαριστοῦμεν. — Κ. Α. Μ. Βάργαν. Τόμους δυνάμεθα νὰ
 σῆς δώσωμεν πρὸς 14 φρ. χρυσ. δέτους. — Β. Σ. Βατοῦμ.
 Ἔχει καλῶς, θὰ σὰς εὐχαριστήσωμεν. — Μ. Μ. Σμύρ-
 ην. Ἀπαντήσατε στείλατε ὀρειλόμενα. — Κ. Τ. Παύρας
 Χρήματα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — Κ. Δ. Κων-
 πολιν. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν. — Ν. Σ. Ὀδη-
 σόν. — Παραγγέλματα σὰς ἐξετελέστη. — Β. Ρ. Λιτωλῆ-
 ην. Συμμορφωθεῖτε πρὸς γραφόμενά μας. Δὲν γίνε-
 ται ἄλλως. — Π. Β. Ταυάνιον. Ἐλήφθησαν, εὐχα-
 ριστοῦμεν. Παραγγέλματα ἐκτελεῖται. — Δ. Ν. Σύρον.
 Ἔχει καλῶς.

ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ

Θέλετε νὰ μάθητε τὸν χαρακτῆρα, τὰ προ-
 σόντα, ἐλαττώματα ἢ ἀρετὰς ἀτόμου τινός ;
 Στείλατε τὴν φωτογραφίαν του, οὐχὶ παλαιο-
 τέραν τῶν δύο ἐτῶν, εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς
 «Φύσεως» μετ' ἀναλόγου ἀμοιβῆς καὶ θὰ λά-
 βετε ἀμέσως ἀκριβῆ ἔγγραφον σχετικὴν περι-
 γραφὴν.

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Μουσικοῦ
 καὶ Δραματικοῦ Συλλόγου, λιβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν
 Ἐκθεσιν τῆς ἀγωνοδίκου Ἐπιτροπῆς τοῦ Β'.
 Ἀθερωφείου δραματικοῦ διαγωνισμοῦ ἀπεφά-
 σισεν, ὅπως ἡ ἐπ' αὐτοῦ κρίσις ἀναβληθῆ εἰς
 νέαν περίοδον, ἀρχομένην τῇ 1 Δεκεμβρίου 1912
 καὶ λήγουσαν τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1913.

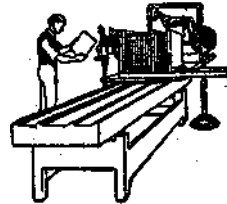
Ἡ νέα αὕτη περίοδος θὰ θεωρηθῆ ὡς πρ-
 ράτασις τοῦ ἐφετεινοῦ διαγωνιστοῦ, ὥστε
 κατ' αὐτὴν νὰ δοθῆ κακρὸς καὶ τὰ νῦν ὑπ' ὄψιν
 τῆς Ἐπιτροπῆς ὑπάρχοντα ἀλλὰ μὴ παρκα-
 ταθέντα λόγῳ τοῦ πολέμου νὰ παρκαταθῶσι
 καὶ ἕτερα νὰ υποβληθῶσι πρὸς κρίσιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Νοεμβρίου 1912.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΦΩΤΟ-ΖΙΓΚΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»,

Κατασκευάζονται παντός εἴ-
 δους ζιγγογραφίαι (κλισῆ) καὶ
 παντὸς μεγέθους εἰς μετρίαις
 τιμὰς καὶ αὐθημερόν.

Κατασκευάζονται ὁμοίως
 κλισῆ διὰ δελτάρια, ἐπιπερα-
 λίδες ἐπιστολῶν, λογαριασμῶν,

φακέλλων κτλ.

Ἐνοικιάζονται καὶ πωλοῦνται κλισε μεταχειρι-
 σμένα διὰ περιοδικὰ φύλλα, συγγράμματα, Ἡμερολό-
 για, Ἐφημερίδας κτλ. εἰς συμφερούσας τιμὰς.

Ἡ Διεύθυνσις ἀναλαμβάνει τὴν προμήθειαν καὶ
 ἀποστολὴν εἰς τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικὸν
 παντὸς ἀντικειμένου ἐπὶ μικρᾷ προμηθειᾷ, ἀρκεῖ νὰ
 καταβάλλονται τὸ ἀντίτιμον καὶ τὰ ταχ. τέλη.

Ἐγγράφονται συνδρομηταὶ εἰς οἰανδήποτε Ἐφη-
 μερίδα ἢ περιοδικόν.

Δίδονται δωρεᾶν πληροφορίες ἐπὶ παντὸς ζητήματος.
 Δέχεται καὶ ἀντιπροσωπεῖς Γραφείων καὶ Κατα-
 στημάτων.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες ἐπι συν-
 δρομὰς τῆς «Φύσεως» ὅπως εὐαρεστοῦμενοι,
 ἀποστελωσὶν ἡμῖν ταύτας συντόμως, καθόσον
 θέλομεν διακόψει ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὴν
 περαιτέρω ἀποστολὴν τῶν τευχῶν. Ἐλπίζο-
 μεν, οὗτοι ἀναλογιζόμενοι τὸ δίκαιον καὶ τὰς
 δαπάνας ἡμῶν, οὐ θέλοσι σπεύσει, χωρὶς ν'
 ἀναμείνωσι καὶ ἰδιαίτερον εἰδοποιήσιν μας.